

CAMINS OBERTS

Per Nadal, cada ovella al seu corral

Madonna della Tenda. Cap a 1775. Procedent de la Seu Vella. Museu de Lleida (Jordi V. Pou). MLDC 2028

Estimats diocesans,

Gairebé hi som. Queda poc. Que ningú no pensi que ja ha arribat a Betlem. Que ningú no s'emboïqui amb excuses de mal pagador dient que no és prou digne per atansar-se a contemplar el misteri de l'Infant diví. Recordeu què vam dir: el nostre és un camí eclesial, comunitari, i, per

tant, això d'arribar a Betlem és cosa de tots. L'Esperit és qui ens convida a gaudir de cada passa. Aquestes darreres setmanes ho hem anat dient de maneres diverses —recordes?—: per arribar a Betlem cal «fer pinya», cal «tocar de peus a terra» i cal «fer-se el llit», és a dir, entendre que el servei als qui ens envolten és quelcom substancial per a la vida cristiana. Doncs bé, arribats a aquest punt,

voldria encomanar-vos una mica més d'entusiasme i de força per fer l'últim tram, comentant una dita conegudíssima de la nostra saviesa popular: «Per Nadal, cada ovella al seu corral».

No voldria pas que s'entengués que hem de viure el Nadal de manera tancada, excloent i auto-referencial. Quin desastre seria entendre la vida d'aquesta manera. Desitjaria subratllar la importància i la necessitat per a tots, i pel bé de la missió, que poguéssim posar ordre, però no a la manera d'un requisit intransigent. Ens cal posar ordre segons el voler de Déu. Vet aquí.

Tots tenim el nostre «corral», aquell espai familiar en què hem crescut i seguim creixent. És un espai únic i irrepetible. No existeix la família perfecta (d'això en parlarem un altre dia) ni el «corral» ideal. El Nadal té molt a veure amb la família, lloc de missió per excel·lència. Avui, moltes unitats familiars estan tristament desamparades, perjudicades. Tots, des del nostre propi lloc, en som una mica responsables. Alguns pensen la família com un búnquer; altres la viuen i la plantegen com un espai sense límits o amb pocs —poquíssims— topalls. No creieu que hauríem d'acceptar, d'una vegada per totes, que tot «corral» necessita un accés, és a dir, un criteri de vida coherent, raonable i dialogant? I si aquest judici és, precisament, l'Infant diví i tot el que Ell ens ve a comunicar? Jesús diu als seus deixebles: «Jo soc la porta de les ovelles» i també «soc a la porta i truco». Quina delicadesa.

Amb el Nadal, tota «ovella», és a dir, cadascú de nosaltres, vol gaudir d'aquell espai familiar en què ens reconeixem estimats, volguts, acollits. Propiciem-lo. És ben cert que, de vegades, on costa més viure la fe és en família. Hem privatitzat massa la nostra relació amb Déu. Hem de ser més dels qui no tenim por de compartir la nostra esperança amb aquells amb qui compartim la vida més sovint. Hem de dir, doncs, «menys pantalles i més diàleg»? Crec que sí, i és que trobar-nos al nostre corral també comporta un tarannà, un estil. Els bons detalls familiars són crucials.

I no vull pas acabar aquesta brevíssima reflexió sense remetre'm a Maria. Ella és qui converteix el «corral», la cova, en un lloc d'humanitat, de tendresa i d'esperança. Ho fa juntament amb Josep, l'espòs, qui, des del silenci d'aquell segon pla, dona suport, estabilitat i enteresa a un projecte familiar centrat en Déu. Siguem, doncs, dels qui reconeixem que l'ordre no és rigorisme i no és pur atzar, sinó deixar entrar, un cop més, Jesús en la nostra família, en la nostra comunitat, en la nostra Església. Que sigui Nadal per a tothom.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

CAMINOS ABIERTOS

Por Navidad, cada oveja a su corral

Queridos diócesanos,

Ya casi estamos. Falta poco. Que nadie piense que ya ha llegado a Belén. Que nadie se excuse con pretextos de mal pagador diciendo que no es lo bastante digno para acercarse a contemplar el misterio del Niño divino. Recordad lo que dijimos: el nuestro es un camino eclesial, comunitario, y, por tanto, eso de llegar a Belén es cosa de todos. El Espíritu es quien nos invita a disfrutar de cada paso. Estas últimas semanas lo hemos ido diciendo de distintas maneras —¿recuerdas?—: para llegar a Belén hay que «hacer piña», hay que «tener los pies en el suelo» y hay que «hacerse la cama», es decir, entender que el servicio a quienes nos rodean es algo esencial para la vida cristiana. Pues bien, llegados a este punto, quisiera encomendaros un poco más de entusiasmo y de fuerza para hacer el último tramo, comentando un dicho conocidísimo de nuestra sabiduría popular: «Por Navidad, cada oveja a su corral».

No quisiera que se entendiera que debemos vivir la Navidad de manera cerrada, excluyente y autorreferencial. Qué desastre sería entender la vida de ese modo. Querría subrayar la importancia y la necesidad para todos, y por el bien de la misión, de que podamos poner orden, pero no como un requisito intransigente. Necesitamos poner orden según la voluntad de Dios. He ahí la cuestión.

Todos tenemos nuestro «corral», ese espacio familiar en el que hemos crecido y seguimos creciendo. Es un espacio único e irreplicable. No existe la familia perfecta (de eso hablaremos otro día) ni el «corral» ideal. La Navidad tiene mucho que ver con la familia, lugar de misión por excelencia. Hoy, muchas unidades familiares están tristemente desamparadas, perjudicadas. Todos, desde nuestro propio lugar, somos un poco responsables. Algunos conciben la familia como un búnker; otros la viven y la plantean como un espacio sin límites o con poquísimos límites. ¿No creéis que deberíamos aceptar, de una vez por todas, que todo «corral» necesita una entrada, es decir, un criterio de vida coherente, razonable y dialogante? ¿Y si ese juicio es, precisamente, el Niño divino y todo lo que Él nos viene a comunicar? Jesús dice a sus discípulos: «Yo soy la puerta de las ovejas» y también «estoy a la puerta y llamo». Qué delicadeza.

Con la Navidad, toda «oveja», es decir, cada uno de nosotros, desea disfrutar de ese espacio familiar en el que se siente amado, querido, acogido. Propiciémoslo. Es muy cierto que, a veces, donde más cuesta vivir la fe es en familia. Hemos privatizado demasiado nuestra relación con Dios. Debemos ser de los que no tienen miedo de compartir su esperanza con aquellos con quienes comparten la vida más a menudo. ¿Debemos decir, entonces, «menos pantallas y más diálogo»? Creo que sí, y es que encontrarnos en nuestro corral también implica un talante, un estilo. Los buenos detalles familiares son cruciales.

Y no quiero terminar esta brevíssima reflexión sin remitirme a María. Ella es quien convierte el «corral», la cueva, en un lugar de humanidad, de ternura y de esperanza. Lo hace junto con José, el esposo, quien, desde el silencio de ese segundo plano, da apoyo, estabilidad y entereza a un proyecto familiar centrado en Dios. Seamos, pues, de los que reconocen que el orden no es rigorismo ni puro azar, sino dejar entrar, una vez más, a Jesús en nuestra familia, en nuestra comunidad, en nuestra Iglesia. Que sea Navidad para todos.

Con mi bendición y afecto,

† **Daniel Palau Valero**
Obispo de Lleida

Mentre hi hagi persones, hi haurà esperança

El Nadal és, per a molts, temps de llum, d'esperança i de retrobament. Però aquestes mateixes dates poden accentuar el dolor dels qui viuen la solitud i la precarietat. Mentre les famílies s'apleguen al voltant d'una taula ben parada, d'altres no poden garantir un àpat calent, pagar el lloguer o mantenir la calefacció. El contrast és colpidor i ens interpel·la profundament com a cristians.

Cada any augmenta el nombre de persones que depenen de bancs d'aliments, menjadors socials o d'entitats com Càritas. Són famílies treballadores que no arriben a final de mes, avis que sostenen els nets amb pensions mínimes, joves sense oportunitats laborals, migrants en situació d'incertesa o persones sense sostre que busquen un lloc segur. La pobresa té rostre, i és el rostre dels veïns amb qui ens creuem cada dia.

El Nadal, amb la seva promesa de llum, fa més visibles aquestes ombres. Davant d'aquest contrast, podríem caure en la indiferència o en la idea que no hi podem fer res. Però el seguiment de Jesús i de l'Evangeli ens conviden a una altra cosa. Déu es fa present precisament en la fragilitat. El rostre de Jesús és el rostre dels qui avui pateixen: infants que passen gana, refugiats que fugen de la guerra, persones sense documentació que lluiten per viure amb dignitat. El Nadal no és, per tant, només una festa familiar o una tradició cultural; és una invitació a reconèixer Déu en el sofriment dels altres i a actuar en conseqüència.

Com a cristians, estem cridats a mirar la realitat amb atenció i compassió, tal com Jesús va fer. Ell no va passar de llarg: va mirar, va escoltar i va tocar les ferides humanes. Aquesta actitud ens demana veure sense filtres, deixar-nos commoure i actuar.

La fe reclama gestos concrets: compartir el que tenim, sumar-nos a iniciatives solidàries, donar temps, acompanyar la solitud, defensar la justícia social. La caritat autèntica no és donar el que ens sobra, sinó

Fem que una vida digna no sigui qüestió de sort

Per Cap d'Any desitgem que menjar el raim ens porti sort. A Catalunya 1 de cada 3 menors d'edat viu en situació d'exclusió social. Fem que una vida digna sigui un dret, no una qüestió de sort.

FES UN DONATIU
www.caritaslleida.net
BIZUM: 00372
ES49 2100 0508 0902 0002 8643
ES37 1491 0001 2620 2504 4526

compartir des del que som, com Jesús va donar-se a si mateix.

L'Església, com a comunitat, ha d'esdevenir signe d'esperança i d'amor preferencial pels pobres. Cada parròquia hauria de ser un espai d'acollida i dignitat, un lloc on els més vulnerables trobin suport real.

Que aquest Nadal, en contemplar el Nen al pessebre, recordem que Déu continua buscant hostal en els cors humans. Obriem-li la porta amb la solidaritat, el servei i la justícia. Només així el Nadal serà veritablement Nadal.

Delegats de Càritas de les diòcesis amb seu a Catalunya

1,35 milions de catalans en exclusió social

Càritas Catalunya va presentar, el passat 27 de novembre, l'informe sobre exclusió i desenvolupament social

a Catalunya, elaborat per la Fundació FOESSA, que ofereix una radiografia exhaustiva de les fractures socials al país. L'estudi cons-

tata que 1.351.000 persones es troben en situació d'exclusió social, el que representa el 17% de la població catalana. A més, una de cada tres persones viu en una situació d'integració precària, amb alt risc de caure en exclusió en un canvi de cicle econòmic. L'habitatge és avui el principal factor de desigualtat i exclusió social. Segons l'informe, 568.000 llars, on viuen gairebé 2 milions de persones, pateixen precarietat en l'habitatge. L'altre gran motor de la fractura social és la precarietat laboral: treballar ja no salva de l'exclusió, ja que el 55,4% de les persones en exclusió viuen en llars on la persona sustentadora principal treballa.

200 joves en la Vetlla de Nadal

Unes 200 persones van participar, el passat 28 de novembre a la parròquia de Sant Pau de Lleida, en la vetlla de Nadal dedicada als joves, organitzada per Església Jove de Lleida, la Fundació Verge Blanca i el Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans.

En un ambient molt emotiu, van destacar diversos testimonis: el d'una monja del col·legi Mater Salvatoris; el d'una dona que va explicar la seva experiència al Senegal ajudant infants vulnerables; i el d'una altra dona que va subratllar la im-

portància de cuidar la vida espiritual dins d'una Església amb dones reivindicatives i amb un paper rellevant en les comunitats.

Els cants van amenitzar l'acte i van convidar tothom a viure intensament l'Advent. Finalment, el bisbe Daniel va demanar que aquest Nadal sigui viscut interiorment per cadascú, des de la solidaritat.

Mentrestant, ja està en marxa des del 7 de desembre el Cicle de Nadal que organitza l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, amb actes que s'estenen fins a l'11 de gener,

amb el lliurament dels premis del Concurs de Pessebres. El bisbe Daniel va pronunciar el pregó de Nadal el dia 13 a la Paeria, mentre que està en marxa fins al proper 10 de gener la XX Biennal del Pessebre Català.

Cloenda del seminari «Deixebles Missioners»

El seminari «Deixebles Missioners» va culminar el 29 de novembre amb una sessió final que va incloure la conferència del bisbe Daniel titulada «Brúixola de la sinodalitat: pistes per viure en clau sinodal i per esdevenir parròquies i diòcesis més sinodals». La iniciativa ha estat organitzada per l'Àrea d'Evangelització i la Comissió de Primer Anunci de la Diòcesi de Lleida.

En aquesta sessió final, els participants van fer balanç del recorregut compartit al llarg del seminari. Tots ells en van destacar el caràcter profundament enriquidor i transformador, i ho van expressar amb paraules

com «esperança, alegria, estímul, obertura de mires, agraïment o il·luminació», entre altres. Els assistents van remarcar que el seminari els ha permès redescobrir una dimensió fonamental de la vida cristiana: la responsabilitat de proclamar que

Déu ens estima. Van reconèixer que, sovint, el primer anunci queda «segrestat» per moltes altres activitats que no sempre són centrals en la missió evangelitzadora i asseguruen que aquest camí formatiu els ha ajudat a prendre consciència de la necessitat de retornar al nucli de la fe i d'activar allò que van rebre en el baptisme.

Aitona celebra la festa del beat Josep Camí

La parròquia de Sant Antolí Màrtir d'Aitona va avançar, al dissabte 29 de novembre, la festa del beat Josep Camí i Camí, la festivitat litúrgica del qual és el 4 de desembre. La missa, presidida pel bisbe Daniel, va coincidir enguany amb el Primer Diumenge d'Advent i amb el desè aniversari de la beatificació de Josep Camí. A la celebració hi van assistir les Germanetes

dels Ancians Desemparats, les Carmelites Missioneres del Pare Palau i membres de l'Ajuntament d'Aitona, encapçalats per l'alcaldessa Rosa Pujol.

Durant l'ofertori, els infants que es preparen per a la Primera Comunió van portar palmes —símbol dels màrtirs— acompanyades de frases dedicades al beat i a tots els qui van donar la vida per la fe. La família del

beat també va voler sumar-se a la commemoració amb l'ofertament d'un calze i un copó per a la parròquia.

REFLEXIONS

La Verge tindrà un fill

Josep, el jove fuster de Natzaret, estava confós. Aquell vespre Maria, la seva promesa, tota sufocada, li havia explicat haver rebut una visita sobrenatural: un jove, que digué ser un àngel que venia de part de Déu, després de saludar-la misteriosament, li havia proposat si acceptava tenir un fill de part de Déu. Que seria l'Esperit Sant qui fecundaria les seves entranyes. Que aquest fill seria, per tant, el fill de Déu... I que ella, sempre disposada a fer la voluntat de Déu, havia acceptat. Que no s'ho prengués malament, que l'estimava molt, però com sempre havien fet en la seva vida, la voluntat de Déu era primer,...

Josep estava confós. Ell confiava plenament en la seva estimada. Però, davant del misteri que s'operava en la seva promesa, Maria, estava disposat a retirar-se per deixar que Déu fes la seva obra en ella.

En aquestes circumstàncies, també ell, rep la manifestació del voler de Déu. En somnis, com en la més pura tradició bíblica. Se li demana que no es pot retirar, no pot deixar sola a Maria, la seva promesa. Que ell ha d'assumir la responsabilitat que li escau com a espòs i pare del fill que ella ha de tenir.

Fixem-nos en la reacció de Josep. És la imatge del creient: creu encara que no compregui el que està passant al seu entorn. Des d'aquest punt de vista és molt proper a nosaltres.

Josep és el creient que escolta més enllà del que és aparentment raonable des del punt de vista dels valors i de les pròpies conviccions: confia en el projecte de Déu. Després d'escoltar el voler de Déu és capaç de canviar les seves decisions. No solament no es distancia sinó que s'hi implica, es compromet amb la causa de Déu. Això no és agafar un camí fàcil: exigeix la disponibilitat de deixar modificar els propis pensaments, projectes i opcions. La fe li obra una nova llum en la foscor perquè hi descobreixi el sentit que tenen els esdeveniments i les relacions que està vivint.

L'evangelista recorda que amb aquests esdeveniments es compleix el que havia anunciat Isaïes: «La Verge tindrà un fill».

Quan Josep desperta del somni ha superat la confusió i ho veu clar: es casa amb Maria i comencen els preparatius per esdevenir pares.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

22. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1S 1,24-28 / Sl: 1S 2 / Lc 1,46-56]. Santa Francesca Xaviera Cabrini, vg. fundadora, patrona dels emigrants; sant Zenó o Zenon, mr.; santa Helena, vg. clarissa.

23. ■ Dimarts [Ml 3,1-4.23-24 / Sl 24 / Lc 1,57-66]. Sant Joan de Kety (1390-1473), prev. de Cracòvia; sant Sèrvul el Paralític.

24. ■ Dimecres [2S 7,1-5.8b-12. 14a.16 / Sl 88 / Lc 1,67-79]. Sant Delfí, bisbe; santa Adela, abadessa; santa Irmina, vg. princesa.

25. □ Dijous Nadal del Senyor [Nit: Is 9,1-6 / Sl 95 / Tt 2,11-14 / Lc 2,1-14. Alba: Is 62,11-12 / Sl 96 / Tt 3, 4-7 / Lc 2,15-20. Dia: Is 52,7-10 / Sl 97 / He 1,1-6 / Jn 1,1-18 (o bé, més breu: 1,1-5.9-14)]. Nadal de Nostre

Senyor Jesucrist, a Betlem de Judea. També: Mare de Déu de Betlem o del Pessebre; santa Anastàsia, mr. (s. IV); santa Eugènia, vg. i mr.

26. ■ Divendres [Fets 6,8-10; 7,54-60 / Sl 30 / Mt 10,17-22]. Sant Esteve, diaca i protomàrtir (35) a Jerusalem; sant Dionís, papa (259-268) i mr.; sant Zòsim, papa (grec, 417-418).

27. □ Dissabte [1Jo 1,1-4 / Sl 96 / Jo 20,2-8]. Sant Joan, apòstol i evangelista, fill de Zebedeu, vident de Patmos, venerat a Efes (†100); sant Teodor, monjo; santa Nicaret, vg.; santa Fabiola.

28. □ Diumenge vinent, La Sagrada Família: Jesús, Maria i Josep (lit. hores: 1a setm.) [Sir 3,3-7.14-17a (o bé: Col 3,12-21) / Sl 127 / Mt 2,13-15.19-23]. Santa Dòmina, vg. i mr.

Diumenge IV d'Advent (A)

COMENTARI

«La verge tindrà un fill, i li posaran Emmanuel»

Ens trobem ja a les vigílies de Nadal. La litúrgia ens presenta l'arribada imminent del Messies, del Salvador. A l'evangelí trobem el moment de dubte de Josep: sap que la seva esposa *esperava un fill per obra de l'Esperit Sant*. Ell, davant una intervenció de Déu mateix en el si de Maria, davant d'aquesta concepció miraculosa, creu que no és digne de rebre a casa seva una persona tan íntimament unida amb Déu. Però és ara Déu mateix qui li diu: Sí, és cert, *ella ha concebut per obra de l'Esperit Sant*. Però tu també tens un paper com a pare legal de Jesús: *No tinguis por de prendre a casa teva Maria com a esposa*. La teva missió és també la de posar el nom de Jesús al seu fill perquè ell salvarà dels pecats el seu poble. Ha d'exercir la seva paternitat. Josep obeeix. Així es compleix la profecia: *La verge tindrà un fill i li posaran Emmanuel, que vol dir Déu-és-amb-nosaltres*. Aquesta és la gran realitat, el gran misteri que celebrem per Nadal i durant tota la nostra vida. Déu mateix s'ha volgut fer un de nosaltres; s'ha volgut fer un ciutadà més del nostre món; ha volgut salvar-nos des de dins, no des de fora del món, i ha volgut compartir la nostra vida en tot. Aquesta és la grandesa d'aquest infant que contemplarem per Nadal. La profecia l'hem escoltada a la primera lectura: *El Senyor mateix un donarà un senyal. La noia tindrà un fill i li posaran Emmanuel*. Però en el cas d'Isaïes el nom de «Déu amb nosaltres» és metafòric; fa referència a l'ajuda de Déu a Acas: li promet que el seu fill demostrarà que Déu l'estima i que no ha de tenir por dels seus enemics que l'estan assetjant. En canvi, Jesús de Natzaret, sí que és realment Déu amb nosaltres. Sant Pau fa referència a la *Bona Nova de Déu, que ell ja havia promès pels seus profetes. Es refereix a Jesucrist, Senyor nostre*. Aquest és el sentit profund del Nadal. Un Déu que s'ha fet home perquè els homes esdevinguem déus. Això vol dir viure com ell, actuar i estimar com ell va estimar. Així celebrarem el Nadal de veritat. La resta és accidental.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 7,10-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Acas: «Demana al Senyor, el teu Déu, un senyal prodigiós, tan avall com vulguis, a les profunditats del país dels morts, o tan amunt com vulguis, dalt al cel.» Acas respongué: «No en vull demanar cap; no vull temptar el Senyor.» Llavors digué Isaïes: «Escolteu, doncs, casa de David: No en teniu prou de fer-vos pesats als homes que fins us feu pesats al meu Déu? Per això el Senyor mateix us donarà un senyal: La noia tindrà un fill i li posaran Emmanuel.»

► Salm responsorial (23)

R. *Ha d'entrar el Senyor, el rei de la glòria.*

És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou, / el món i tots els qui l'habiten. / Li ha posat els fonaments dins els mars, / i les bases, a les fonts dels rius. R.

Qui pot pujar a la muntanya del Senyor? / Qui pot estar-se al recinte sagrat? / El qui té el cor sincer i les mans sense culpa, / que no confia en els déus falsos. R.

Rebrà benediccions del Senyor, / rebrà els favors del Déu que salva. / Aquests són els qui venen a buscar-vos, Senyor, / per veure-us de cara, Déu de Jacob. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 1,1-7)

Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, destinat a anunciar la bona nova de Déu, que ell ja havia promès pels seus profetes en les escriptures santes. Aquesta bona nova es refereix al seu Fill Jesucrist, Senyor nostre, el qual, pel seu llinatge humà, nasqué de David, però per l'esperit que santifica va ser constituït Fill poderós de Déu des que va resuscitar d'entre els morts. Per ell he rebut el do de ser apòstol, missioner del seu nom a gent de tots els pobles, perquè siguin obedients a la fe. Entre aquests hi sou vosaltres, que Jesucrist ha cridat. Als cristians de Roma, estimats de Déu, cridats a ser-li consagrats, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, Pare nostre, i de Jesucrist, el Senyor.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 1,18-24)

Jesús, el Messies, vingué al món d'aquesta manera: Maria, la seva mare, promesa amb Josep, abans de viure junts es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant. Josep, el seu espòs, que era un home bo, no volent fer-ho saber públicament, es proposava de desfer en secret l'acord matrimonial. Mentre ell hi pensava, se li aparegué en somni un àngel del Senyor que li digué: «Josep, fill de David, no tinguis por de prendre a casa teva Maria com a esposa. És cert que ella ha concebut per obra de l'Esperit Sant; ha de tenir un fill i li has de posar el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.»

Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: «La verge tindrà un fill, i li posaran Emmanuel», que vol dir Déu-és-amb-nosaltres. Josep es despertà i, complint el que l'àngel del Senyor li havia manat, la prengué a casa com a esposa.

► Lectura del libro de Isaías (Is 7,10-14)

En aquellos días, el Señor habló a Ajaz y le dijo: «Pi-de un signo al Señor, tu Dios: en lo hondo del abismo o en lo alto del cielo». Respondió Ajaz: «No lo pido, no quiero tentar al Señor». Entonces dijo Isaías: «Escucha, casa de David: ¿no os basta cansar a los hombres, que cansáis incluso a mi Dios? Pues el Señor, por su cuenta, os dará un signo. Mirad: la virgen está encinta y da a luz un hijo, y le pondrá por nombre Emmanuel».

► Salmo responsorial (23)

R. *Va a entrar el Señor; él es el Rey de la gloria.*

Del Señor es la tierra y cuanto la llena, / el orbe y todos sus habitantes: / él la fundó sobre los mares, / él la afianzó sobre los ríos. R.

¿Quién puede subir al monte del Señor? / ¿Quién puede estar en el recinto sacro? / El hombre de manos inocentes y puro corazón, / que no confía en los ídolos. R.

Ese recibirá la bendición del Señor, / le hará justicia el Dios de salvación. / Esta es la generación que busca al Señor, / que busca tu rostro, Dios de Jacob. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 1,1-7)

Pablo, siervo de Cristo Jesús, llamado a ser apóstol, escogido para el Evangelio de Dios, que fue prometido por sus profetas en las Escrituras Santas y se refiere a su Hijo, nacido de la estirpe de David según la carne, constituido Hijo de Dios en poder según el Espíritu de santidad por la resurrección de entre los muertos: Jesucristo nuestro Señor. Por él hemos recibido la gracia del apostolado, para suscitar la obediencia de la fe entre todos los gentiles, para gloria de su nombre. Entre ellos os encontráis también vosotros, llamados de Jesucristo. A todos los que están en Roma, amados de Dios, llamados santos, gracia y paz de Dios nuestro Padre y del Señor Jesucristo.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 1,18-24)

La generación de Jesucristo fue de esta manera: María, su madre, estaba desposada con José y, antes de vivir juntos, resultó que ella esperaba un hijo por obra del Espíritu Santo. José, su esposo, como era justo y no quería difamarla, decidió repudiarla en privado. Pero, apenas había tomado esta resolución, se le apareció en sueños un ángel del Señor que le dijo: «José, hijo de David, no temas acoger a María, tu mujer, porque la criatura que hay en ella viene del Espíritu Santo. Dará a luz un hijo y tú le pondrás por nombre Jesús, porque él salvará a su pueblo de sus pecados».

Todo esto sucedió para que se cumpliera lo que había dicho el Señor por medio del profeta: «Mirad: la virgen concebirá y dará a luz un hijo y le pondrán por nombre Emmanuel, que significa "Dios-con-nosotros"». Cuando José se despertó, hizo lo que le había mandado el ángel del Señor y acogió a su mujer.